

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. 17. Monasterium Fecamense reformatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

Sæculum XI. ipsius consensu quidquam moliatur. De-
A.C. 1004. dicationis die in mense Majo præstituta,
 innumerabilis populi multitudo confluit,
 sed nulli Episcopi nisi ex Ditione Comitum, & ipsi inviti adfuerunt. Finitis
 Cæremoniis ipsa Dedicationis die circa
 horam nonam aeris serenitas subito turbatur,
 horrida ingruit tempestas, atque ventorum
 turbines, novæ Ecclesiæ culmine diu jactato,
 tandem non tegulas modo, sed etiam totam
 tignorum compagem dejiciunt. Hunc casum
 in pœnam violatæ Disciplinæ Ecclesiasticæ
 Cœlitus immissum omnes crediderunt. Quamvis
 enim Sedis Apostolicæ Dignitas Papam
 ceteris omnibus Mundi Episcopis venerabiliorem
 efficiat, non tamen ei licet Canones transgredi,
 & quia quilibet Episcopus est Sponsus
 Ecclesiæ suæ, in qua Salvatoris personam gerit,
 nullum omnino Episcopum decet alterius
 Diocesis jura lædere. Hæc sunt verba
 Rudolphi Glabri illius ætatis Historiæ
 Scriptoris, qui nihilominus, cum esset
 monachus Cluniacensis, neminem sibi
 Præpositum quam Abbatem suum & Papam
 agnoscebat.

§. XVII.

Monasterium Fecamense reformatur.

Sup. lib.
XXXIX.
§. 30.

Richardus I. Dux Normanniæ animo
 constituerat reformare Abbatiam
 Feca-

Fecamensem, Sæculo VII. pro Virgini- Sæculum XI.
 bus fundatam, a Normannis deinde In- A.C. 1004.
 fidelibus destructam, & tunc a Canonicis
 vitæ dissolutæ occupatam. Misit ergo *vit. Guil.*
 nuncios Cluniacum ad S. Majolum, tunc *Act. SS.*
 illius Monasterii Abbatem, qui suo no- *Ben. Sæc. 5.*
 mine rogarent; ut veniret, & dictum *p. 341. 351.*
 Monasterium reformaret. Respondit vir
 Sanctus, se iter suscepturum ea conditio-
 ne, si Dux in toto suo Ducatu illam pen-
 sionem abrogare vellet, quæ pro facul-
 tate porcos ad pascua in silvas agendi
 exigebatur, cunctisque Proceribus, Va-
 fallis suis, ne quid peterent, prohiberet.
 Non placuit Duci conditio, & tunc de
 reformando monasterium nihil amplius
 agitatum.

S. Majolo vita functo, cum Guilielmi
 ejus Discipuli, piissimi viri, ad S. Beni-
 gnum Divione Abbatis, fama ad eundem
 Richardum Ducem pervenisset, missis
 legatis rogari jussit, ut Fecamum veniret,
 & Monasterium secundum Regulam S.
 Benedicti institueret, quibus Abbas Gui-
 lielmus respondit: *Filii mei! Duces*
Normannorum, homines barbari & fero-
ces esse dicuntur, qui Ecclesias & Mona-
steria non ædificant, sed destruunt & mo-
nachos dispergunt. Redite ergo ad Ducem
vestrum & meo nomine dicite; omnia no-
bis necessaria ad rem tantæ molis deesse.

Hist. Eccles. Tom. XIV.

D

Præ-

Sæculum XI. Præterea equos non habere, qui me &
A.C. 1004. fratres nostros & sarcinas vebant.

Hoc responso audito Dux, veritus ne, si cunctaretur, quod sibi proposuerat, iterum effectum careret, permultos equos misit, & Abbas, pensata Ducis perseverantia, cum magno monachorum suorum numero itineri se dedit. Venientes Dux, ut Jesum Christum, recepit, eisque suis manibus ministravit. Tum ejectis e Fecamensi monasterio Canonicis secularibus, illud Sanctæ Trinitati dedicatum Guilielmo Abbati, monachisque ejus tradidit. Id actum anno 1001. Obiit

Dudo p. 198. vero Richardus Senior anno sequente & in Ecclesia hujus monasterii sepultus est. Filius defuncti Richardus II. Patri succedens, non minore pietatis affectu Guilielmum Abbatem & familiam Fecamiensem prosecutus est. Sæpe monachis mensæ accumbentibus serviebat, tumque penes ipsos in infimo loco confidebat. Ut liberius Regulæ suæ Instituta servare possent, Richardus Episcopis Proceribusque ex tota Normannia Fecami congregatis, istud Monasterium ab omni Episcoporum Jurisdictione exemptum declarari voluit; ejus immunitatis Decreto Robertus Archiepiscopus Rotomagensis (nam in ipsius Diœcesi Fecamum erat) ceteri Episcopi omnes & Proceres subscripserunt. Hoc privilegium exinde
Rober.

Robertus Rex & Benedictus Papa VIII. Sæculum XI.
confirmarunt.

A. C. 1004.

§. XVIII.

Robertus Archiepiscopus Rotomagensis.

Robertus Archiepiscopus Rotomagensis similem Exemptionem duodecim aliis Ecclesiis concessit, ut memoriam Ducis parentis sui sic coleret, & voluntati fratris sui satisfaceret. Nam filius erat Richardi (qui anno 989. defuncto Hugone, ei Rotomagensem Archiepiscopatum & Comitatum Ebroicensem contulit. Unde more Principum non Episcoporum vitam ducebat, negotiis sæcularibus & voluptatibus totus immersus, atque scandalum, quod Antecessor ejus dederat, producens. Feminam nomine Herlevam duxit, & cum ea publice vivens tres liberos Richardum, Rudolphum, & Guilielmum suscepit, quibus Comitatum Ebroicensem aliasque excelsas Dignitates concessit. Robertus nihilominus commendatur a munificencia in Ecclesias, præsertim in Cathedralem suam, quam e fundamentis eductam, maximam partem absolvit. Sedem vero Archiepiscopalem Rotomagensem annis quadraginta octo, nempe usque ad annum millesimum trigesimum septimum, tenuit, & sub finem vitæ poenitentiam egit.

Sup. 1. LV.

§. 27. Order.

vit. lib. 5. c.

44. Mabill.

ann. tom. 2.

p. 438.

D 2

§. XIX.